

תשורה

משמחת נישואין
של

מרדכי וחנה שיחיו גרינברג
יום חמישי, ח"י שבט ה'תשס"ט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

אנו מודים לה' על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו למזל טוב ביום החמישי ח"י שבט ה'תשס"ט.

התודה והברכה נתונה בזאת לידידינו ומכירינו אשר הואילו לשמוח איתנו יחדיו ביום שמחת לבבנו ולברך את הזוג בברכת מזל טוב וחיים מאושרים בגשמיות ורוחניות.

בשמחה ובטוב לבב הגנו בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו מקרוב ומרחוק בתשורה המצורפת בזה. תשורה מיוחדת זו כוללת: (1) צילום התשורה שחולקה בחתונת מכ"ק אדמו"ר מה"מ. (2) סיפורים אודות הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא ע"ה. (3) יחוסו ותולדותיו של סב החתן, הרה"ח ר' שמואל דוד בעלינאו ע"ה (4) יחוסה ותולדותיה של סבתו של החתן מרת חוה בעלינאו ע"ה (5) שיר בחרוזים על הסבא והסבתא של החתן. (6) קווים לדמותה של סבתה של הכלה, מרת בעשא רייניץ (בתיה) ע"ה. (7) מכתב מרתק עם מסר חשוב לכלל עם ישראל, שקיבלה אם החתן בחודש תשרי האחרון, כמענה הרבי באגרות הקודש.

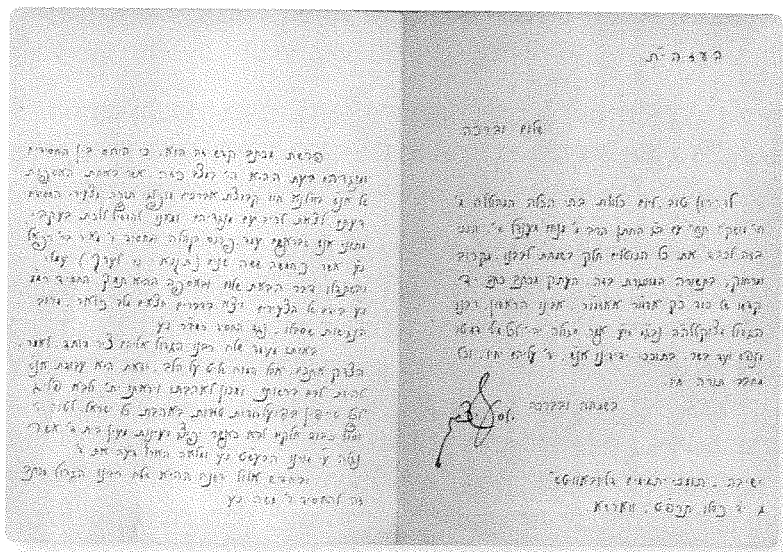
הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבו' ואת אנשי ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאליו מנפש ועד בשר במיוחד בברכה שנוצה ללכת משמחה זו לשמחה העיקרית "שמחת עולם על ראשם" בהתגלות המיידית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

י"ח שבט, ה'תשס"ט
ברוקלין, נ.י.

המשפחה

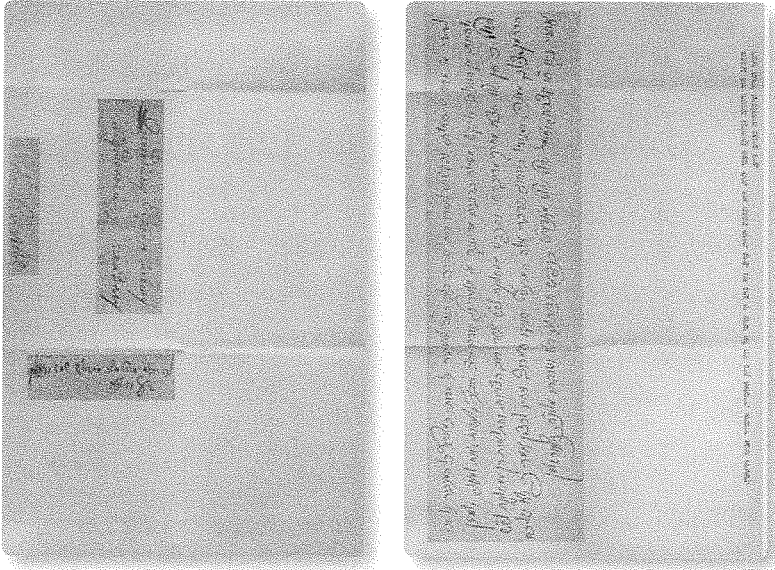
התשורה בחתונת הרבי

באמצע סעודת החתונה של הרבי, בי"ד כסלו תרפ"ט, שעה שהסיבו המסובים ליד השולחנות הערוכים, ציוה הרבי הריי"צ לאחד מתלמידי התמימים, לחלק בשמו, לכל אחד ואחד מהמסובים, תשורה מיוחדת:

גיליון שנכפל לשלושה חלקים. מצדו האחד של הגיליון נדפס צילום "תמונת הדרת-קודש. גוף כתב יד קדשו של כ"ק אאזמור"ר. אדמור"ר אבינו הראשון. רבינו הגדול זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע", ומצדו השני, כלפי חוץ, נדפסו שלושה צילומי קטעים קטנים, האחד - כתוב בלשון הקודש - אף הוא בגוכי"ק של אדמור"ר הזקן. השניים האחרים נכתבו ברוסית על-ידי אדם אחר.

לגיליון זה צורף גיליון נוסף שנכפל לשנים: מצד ימין נדפס צילום מכתבו של הרבי הריי"צ - הכתוב בכתב ידו של אחד המזכירים וחתום

תרגום הכיתוב בתמונה השמאלית למטה - בגוף כתב יד קודש אדמו"ר הזקן:
להרבני מו"ה מייזליש שמש ונאמן דק[הלת] ווילנא
שלוש השורות הנוספות, בשפה הרוסית, נכתבו על-ידי אחר:
לאדון יהודי משה מורדוכוביץ [בן מרדכי] מייזליש בוילנא

בגוכ"ק של אדמו"ר הריי"צ - בו הוא מודיע כי מכתב של אדמו"ר הזקן שראה לכבד בו "את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק . . אשר סגולה יהי' לכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר, בתוככי ידידינו אנ"ש, ד' עליהם יחיו, וכל מחבבי תורה יחיו". בצד השמאלי של הגיליון, נדפסה פשר פתשגן הכתב - אף זאת בצילום כתב-ידו של אותו מזכיר - בו מפרט הרבי את הנסיבות בגללן שלח רבינו הגדול את מכתבו הנ"ל.

בנוסף לחלוקת ה'תשורה' בעת החתונה, שלח הרבי הריי"צ 'תשורה' זו לכמה מחסידיו, וכלשון הרבי באחד ממכתביו: ". אשר כ"ק מו"ח אדמו"ר שלחו בתור מתנה לחסידים ואנ"ש בקשר עם חתונתי".

מכתבי קודש

מהרבי מלך המשיח לזקני החתן

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
Hyacinth 3-9250

מנחת מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקווי
ברוקלין, נ. י.

ביה, מ"ט סיון תשי"ח
ברוקלין

ברכה ושלום
אין ענטפער אויף אייער בריף פון 24/5, אין העלבען
איר שרייבט דעם געזונט צושטאנד פון אייער מאכטער חנה חיי"ט.

בעת רצון העם מען זי מזכיר זיין אויף דעם ציון הקי
פון כייק מו"ח אדמו"ר יצוקלעהייח נבגים זיינע, צו דעם העם זי
נויטיגט זיך, און בפרט צום גוטען געזונט און הצלחה אין איר
הארעטאניע.

האט איר שרייבט געגען דער מינונג פון דעם דאקטאר
אז זי לירעט פון שטעטע דעם נאך, - דארטען סאן לויס דער
איינשטייגער מינונג פון צוויי דאקטוירים, און העם יתברך זאל
העלפען עס זאל זיין איר צו רפואה קרובה און רפואה שלימה, און
צוזאמען מיט אייער סאן שיי' זאלט איר האבען פון איר און פון אלע
קינדער אייערע, פיל הסירות'ן נחת.

איר דערמאנט געגען אייער איינביל אין דער ארבעט
פון נשי ובנות חבדי, און זייער העט איר נאך צוגעבען אין דעם,

און העם איר שרייבט אז איר האט גיט די נויטיגע
כשרונות, זיכער שטימט נישט דאס, נארום יעדער איד, מיט מאן און
ס'פריי, קענען מאן אין פארשפרייטונג פון איד'שקייט, און בפרט די
העלבע זיינען ערצויגען געהאטען צווישן חסידים, און דאס שטייט אין
מסורה נפש אין דעם ארט האט מען איר געגען, האט דאס גיט א ספעציעל
זכות און ברכה זאל ביישטיין איר און אייער סאן שיי' צו אנזאגען גוטע
בשורה אין דאס אלעס אויבען געזאגטע.

בברכה לבשו"מ

בשם כייק אדמו"ר שלימ"א
M. Schneerson
מזכ"ר

מכתב מהרבי מה"מ, לסבתו של החתן אודות פעילותה בהפצת המעיונות

יום חמישי ח"י שבט ה'תשס"ט

וידוּדֵי-דְבָרֵי כ"ק מו"ח אדמו"ר וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע נשיא דורנו, שכשם שצריך אדם לדעת חסרונות עצמו כך צריך לדעת מעלות עצמו, ורואים במוחש שכשרוצים-מנצלים זה, כוונתי לדעת המעלות וההתעוררות בעצמו, כחוח יותר עפוקים, ומכש"כ וק"ו י"ח המובא שכלל שידולן הכחות הניחנים מלמעלה, גדולה גם האחריות והיכולת. לא עוד אלא שבגם ניתוסף עי"ז בהצלחה. ופ"ד מ"ש יהיב חוכמתא לחכימין, לחכימין דוקא, וק"ל.

וכיון שהכל בהשגחה פרטית, וכתב מכתב הנ"ל בהתעוררות, יהי רצון שינצלה להפצת האסידות בכל מקום שידו מגעת, וכידוע דרישח והכרח השעה בהפצת המעילות חוצה, ובפרט שנמצאים אנו בשנת המאתים להסתלקות הילולא של הבש"ט, שנת סגולה להפצת מעילותיו שהיא היא תורת החסידות.

בברכה לבשו"ס ולפורים שמח

מכתב מהרבי מה"מ מ"ב אדר תש"כ, לסב החתן הרה"ח שמואל דוד ע"ה

בעלי נאח-פאריז

<p>RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON Lubavitch 770 Eastern Parkway Brooklyn 13, N. Y. HYacinth 3-4250</p>	<p>מנחם חנונדל שניאורסאהן ליובאוויטש 770 איסטרווואן פארקוויי ברוקלין, נ.י.</p>
--	---

ברכה ושלום

אין ענפער אויף אייער בריף פון 1/6 אין העלבען איר שרייבט העגען דער קאנקורענץ אין שחיטה, און אז אינ'גע פירען זיך אויף-לויט אייער באשרייבונג-לייט מי געהעריג.

אבער, מי געהענליך אין א ענין וואו עס איז פראן צוויי צדדים, קען מען אין דעם, פון זייטען און הערענדיג נאר פון איין צד, נאר ניט זאגען. און אין פאריז געפינען זיך דאן ספרטע פון אנשים, טאלט מען געדארט אויסקליבען דריי מענטש, ד.ה. יערער צו ואל אויסקליבען פון זיין זייט אין מענטש און די צוויי זאלען צוקליבען זיך נאך א דריטען, און זיי זאלען אויסמעקן די מענטש פון ביינע צדדים, און רעדנאך צושיקען מיר א קאפיט פון ייער סטק און השייט ואל געבען יערערען בחוץ כלל ישראל גענוג און סונט און אויך אויפפירען זיך מי היידיש ראמען זיך אויפפירען.

בברכה לבשו"ס,

בשמ כ"ק אדמו"ר שליט"א
Menachem Schneerson
מזכ"ר

סמחם נעם איר אינטיל אין דער ארבעט פון נשי חב"ד.

מכתב מהרבי מה"מ לסבתו של החתן, מרת חוה בעלינאו ע"ה אודות עבודת השחיטה של בעלה ר' שמואל דוד

סיפורים

על הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא

גם היא יכולה לברך

לפני כמה שנים, שלחו נשי חב"ד לרבנית, לכבוד יום הולדתה, זר פרחים. לזר צורפה מעטפה שהכילה שמות שזקוקים לברכה, במגמה שהרבנית תמסור את הרשימה לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א. ואכן, הזר נמסר לרבנית ואילו את המעטפה הכניסו לרבי. הרבי הביט על המעטפה וראה שמצויין עליה שמה של הרבנית, ושאל מדוע הביאו לו מעטפה המיועדת לרבנית. המשב"ק השיב כייש בה רשימה של אנשים הזקוקים לברכה. השיב הרבי: נו, גם היא יכולה לברך אותם!

קילומטרים מדי יום

בתקופה שבה התגורר כ"ק אדמו"ר שליט"א בפאריס היו זמנים שבהם השגת מזון כשר, בהידור שישביע את רצונו הק' של כ"ק אדמו"ר שליט"א, היוותה בעיה יומיומית קשה ביותר. כיון שכך נטלה על עצמה הרבנית נ"ע, ברצון ובשמחה, כל טרחה שקשורה בנושא ובמשך תקופה מסוימת הייתה הולכת ברגל, כמעט כל יום, מרחק של קילומטרים כדי להשיג בעצמה על חליבת החלב שהיה מרכיב עיקרי בתפריט של הרבי שליט"א, הן כמשקה והן כמאכל - כאשר הרבנית מכינה ממנו מוצרים שונים כמו ידיה...

עמל מצוות

ואם שמירת הכשרות, בכל ימות השנה, הייתה כרוכה במאמץ רב, הרי עם בוא ימי הפסח הייתה הטרחה גדולה שבעתיים. לפחות ביחס לשנה אחת ידוע לנו כי המצוות נאפו בבית בו גרו (שהיה דירת חדר בלבד) בתנור ידני קטן, והרבנית ע"ה טרחה ועמלה בעצמה בכל המלאכות השונות כדי למלא את רצון הרבי שליט"א שהמצוות יהיו בתכלית ההידור, ר' אליהו רייכמן שזכה לקבל בעצמו ממצות אלו מעיד כי הרבנית ע"ה עמלה אף על ברירת החטים וכד'.

הנכם כולכם ילדינו!

על מקרה מרגש שאירע באחד מביקוריה הרבים בבית הרבנית, סיפרה אשה אחת מאלו שזכו לבקר בביתה עם בני ביתה:
בעוד הרבנית יושבת לי השולחן ומשוחחת עמי, הלכו הילדים והסתובבו בבית כדרך קטנים. לאחר הספיקו לראות את כל הבית, ירד אחד הילדים מהקומה העליונה ופנה אל הרבנית בשאלה תמימה. "היכן הילדים?", תמה, ולאחר מחשבה שנייה הוסיף ואמר: "כנראה שהילדים מבוגרים ועזבו את הבית"...

הרבנית שמעה את הדברים אך לא הגיבה מיד. היא קירבה אליה את הילדים מסביב למקום מושבה, ובהצביעה באצבעה על כל אחד מהם ולאחר מכן גם על החלון הפונה לרחוב - אמרה לילדים: "איר זעט, זן,

זו און דו און אלע דארטן - איר זייט אלע אונזערע קינדער" (רואים הנכם, אתה, אתה ואתה וכולם שם - הנכם כולכם ילדינו!).

הדלקת הנרות

בשעת הדלקת הנרות הקפידה תמיד להיות לבדה בחדר. בעדינותה מעולם לא ביקשה מהנוכחים לעזוב את החדר, אך בתבונתה חיכתה עד שיעשו זאת מעצמם.

שפת האידיש

הרבנית היתה רגילה 'להטיף' לכך שכולם ידברו באידיש. פעם התבטאה על המעלה הגדולה בכך, באמרה: במלחמה, כשכולנו ברחנו מהגרמנים, היו אתנו יהודים מכל החוגים והשכבות. מה איחד את כולם? שפת האידיש שבה כולנו דיברנו.

לא לגרום עגמת נפש

בתקופה האחרונה לחייה בעולם הזה כאב עז בעיניה הק'. ופעם אמר לה על כך הרש"ז גורארי' [ע"ה] שליט"א: יהודים בכל העולם כולו מאחלים לעצמם כי שמם יוזכר לברכה ע"י הרבי שליט"א ואילו רעייתו הרבנית נמנעת אפילו מלספר לו על כאבה? והרבנית נ"ע השיבה, בפשטות ובכנות - "חשוב לי שלא לגרום לו עגמת נפש"...

קשר מופלא

כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א מעיר באחת משיחותיו על כך שזקנתו של הרבי הריי"צ, הרבנית רבקה נסתלקה בחודש שבט (בעשירי בו), כן גם אמו, הרבנית שטערנא שרה (בי"ג בו) ואף בתו, הרבנית חיה מושקא (בכ"ב בו).

על קשר נוסף בין שלושת הרבניות מסופר:

בעת הסתלקותה של הרבנית רבקה, ביקשה כוס מים ומיד יצאה נשמתה הטהורה, וכן היה גם אצל הרבנית שטערנא שרה. אף הרבנית חיה מושקא, התבטאה במשאלה דומה באשר לזמן שבו יהיה עליה לעבור לעולם

שכולו טוב. ואכן, אף היא חשה לפתע שלא בטוב, ולפני הסתלקותה ביקשה כוס מים.

(חלק מהסיפורים מתוך כפ"ח - שבט מ"ח, ומתוך הספר "עטרת המלכות")

הרבנית מספרת על בעלה הגדול, כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

מספר ר' ... פעם היתה לי הזכות לדבר עם הרבנית בטלפון ובתוך הדברים התבטאתי: "הרי עוד מעט יבוא משיח ולא יהיו עוד צרות ליהודים". הרבנית הגיבה ואמרה: "משיח געפינט זיך צווישן אונז, מ'דארף אים נאר אנערקענען" (משיח נמצא בינינו, צריך רק להכירו) העזתי ועניתי: "הרי משיח נמצא אצלכם בבית, תאמרו לו שיתגלה ואז ניפטר מכל הצרות". למשמע הדברים האלה חייכה ואמרה: "... בעסער אז דו וועסט אים זאגן" (מוטב שאתה תאמר לו).

והחי יתן אל לבו - זרעה בחיים

נוסף על כל זה - שאצל כאו"א יהי' "והחי יתן אל לבו", להראות ש"זרעה בחיים" (שאז "היא בחיים"), ע"י הלימוד מהנהגותיה ולהתנהג ברוחה כו', מתוך מסירות נפש.

ועאכו"כ עי"ז שקוראים לילד על שמה, ומחנכים אותו ברוחה, שזהו בפשטות ממש העניין ד"זרעה בחיים אף היא בחיים", ועי"ז יתוסף אצל הילד בחיים ("חי") בפשטות - אריכות ימים ושנים טובות.

(משיחת ש"פ יתרו כ"ב שבט ה'תשמ"ט)

עדות אישית מרתקת

על קשר עם הרבנית מרת חי' מושקא ע"ה

מאת: ד"ר אלייט אודל, מתוך "נשי חב"ד ניוזלטר"
תרגום ועיבוד: ל. מגן, עטרת חיה "בית משיח"

חורף תשמ"ג.

אחר צהריים קר ומעורפל. לכאורה עוד אחר צהריים שיגרתי במשרדי שבשכונת בקראון הייטס. לא, בעצם לא שיגרתי כלל. ביקשתי ממזכירתי לא לקבל פציינטים רבים לאותו יום. היו לי תוכניות אחרות. פגישה עם ידיד בשדה התעופה וארוחה משותפת במסעדה. פתאום, זימזום אינטרקום. קולה הצעיר ומלא המרץ של המזכירה הכריז:

"ד"ר אודל, יש מישהי על קו הטלפון שמזמינה אותך לביקור בית."

הנחתי את האינטרקום, ירדתי במדריגות ועניתי לה: "דבורה, האינך יודעת שאיננו עורכים ביקורי בית בשכונה הזאת? רק חסר לי שחסר-בית יראה אותי ברחוב עם התיק השחור מלא בתרופות. אני אהיה קרבן בטוח לשוד. שנית, את יודעת שהיום אני ממחר לצאת מכאן."

עוד דקה אחת עברה, ודבורה חוזרת לקרוא לי. "ד"ר אודל, מסרתי לאישה את דבריך והיא מבקשת לדבר אתך אישית."

הרמתי את הטלפון ושמעתי קול חלוש ועדין מעבר לקו. "ד"ר אודל, אני סובלת מכאבים קשים ברגל ורתוקה לבית בגלל תאונה". היא המשיכה לתת לי רשימת פציינטים מרוצים שהמליצו עלי.

"תצטרכי לסלוח לי, אבל אני חייב להודות ש... אני פוחד להסתובב בשכונה הזאת."

"אל דאגה", היא ענתה, "אני שולחת מישהו ללוות אותך, ודרך אגב, אני גרה רק רחוב וחצי ממשרדך."

עצרתי לדקה לסדר את מחשבותיי, ועניתי: "למען האמת, קבעתי פגישה חשובה לערב. ואם לא אוכל לבוא היום, אוכל להגיע רק ביום שלישי הבא."

"אנא, תשתדל. הכאב מציק לי מאוד, וקיבלתי המלצות מ... ו..."

"אוקיי, אני אראה מה ניתן לעשות. תני לי את שמך, כתובתך ומספר הטלפון שלך.."

"שמי גברת שניאורסאהן ואני גרה ברחוב פרזידנט..."

שניות ספורות לאחר מכן הייתי עם רגל אחת מחוץ למשרד, התיק השחור תלוי על זרוע שמאל, והמזכירה צועקת-מבררת ברקע: "ד"ר אודל, קיבלת קריאת חירום?!"

עצרתי לשניה, ניסיתי לייצב את נשימתי ועניתי: "דבורה, לו הייתי בלונדון ומקבל הזמנה מהמלכה אליזבת לערוך אצלה ביקור בית, גם הייתי ממחר ככה..."

הליכה נמרצת בת חמש דקות הביאה אותי לביתה של הרבנית. הסלון היה מרשים בניקיונו ומעוצב היטב. מה שעניין אותי באופן אישי היה

שעון קיר בסגנון עתיק, מתנה מאירגון נוער חב"ד בינלאומי.

המתנתי מספר דקות, והפציינטית שלי דידתה לתוך החדר בעזרת הליכון. היא היתה חלשה ושברירית. ההליכה מצד אחד של החדר למשנהו ארכה דקה שלמה. כל צעד דרש מאמץ אדיר. מראה דמותה היה דומה לעץ שניזוק על ידי רוחות סוערות, ואני חשתי רגשי אשמה על הקושי שגרמתי מסביב לביקורי.

טיפלתי בבעיה ברגל והתכוננתי לצאת לדרכי. פתאום הרבנית פנתה אליי, ואמרה משהו שגרם לי להפתעה גמורה. בקולה החלוש שאלה אם אני חדש בשכונה. היא הציעה את עצמה לעזרה אם אצטרך להתארח בשבת כאן בשכונה. היא התחייבה למצוא לי מקום לישון ולאכול! במצב הפיזי הקשה שלה, כאשר היא סובלת כאבים עזים, היא מוכנה לטרוח עבור אורח לשבת!

חדשים רבים לאחר מכן, שוב היה לי הכבוד לעזור לרבנית. היא חשה טוב בהרבה, הצבע חזר לפנייה. היא היתה מלאת מרץ וחיוניות. הפעם היא דרשה בתוקף שאני אשאר ואתכבד בכוס תה, עם עוגה כמובן. תוך כדי שיחה עמי, הרבנית דלתה ממני את העובדה שאני טרם נישאתי - מחלה שהיא ניסתה להבריאה...

חשתי את גלגלי מוחה מסתובבות. כן, לא לקח לה הרבה זמן להביא לפניי מספר הצעות שיסיימו את תקופת רווקותי לתמיד. המוח שלה היה חד ביותר, ותירוצים קלושים לא שכנעו אותה.

תוך כדי שיחה, הרבנית תמיד ניסתה למעט את מקומה בקהילה ותפקידה הרם. גאווה היתה ממנה והלאה, ותמיד ניסתה לתמרן את שיחותינו לאפיקים אחרים, העיקר שלא לדבר על הממלכתיות שלה. שיחקתי אתה את המשחק וקראתי לה "גברת שניאורסאהן" ולא "רבעצין".

בביקור אחד בביתה, הרבנית שמה לב למצב רוחי המרומם. היא שאלה לפשר השמחה ואני הסברתי לה שאתמול השתתפתי בחתונה של מכרים שהשתדכו במפגש רווקים שבו השתתפתי גם אני. עיניה נפקחו לרווחה ועם חיוך גדול היא חקרה אותי לגבי כל פרט ופרט של החתונה. למרות

היכרותי העמוקה עם בני הזוג, לא ידעתי מראש שמשפחת הכלה הם מחסידי ויז'ניץ. החתונה היתה שמחה מאוד ורקדנו כל הלילה. החיוך הגדול של הרבנית התרחב עוד ועוד עם כל פרט שהוספתי לספר. על פי התיאור שלי, היא "השתתפה", חיה ונהנתה מכל דבר בחתונה. ככל שהרבנית שאלה יותר, אני סיפרתי עוד ועוד על הנאתי מהחתונה. כשסיימתי סוף סוף, הרבנית נשענה על הכסא ושאלה:

"הגד נא לי אליוט, האם פעם השתתפת בחתונה חב"דית (ליובאוויטשער)?"

הנדתי בראשי בחיוב.

"ואיזה חתונה אהבת יותר, חב"ד או ויז'ניץ?"

הרגשתי את הדם עולה לי ללחיים. הסמקתי מאוד, והרגשתי שאני נמצא במלכודת. הבטנו אחד על השני ופרצנו בצחוק ספונטאני.

הרבנית היתה אחת מהאנשים החדי מוח ביותר שפגשתי מאודי. פטפוטים לא עניינו אותה. באחד הביקורים שלי אצל הרבנית, מזכירתי דבורה ליוותה אותי.

"מה שלום משפחתך?" שאלה הרבנית.

"ברוך ה'", ענתה דבורה בקיצור. הרבנית לא נשארה חייבת לשניה. היא מיד הפטירה:

"וכעת אמרי לי, ברוך ה', מה שלום הוריך ואחיך? וכיצד הם מרגישים?" דבורה היתה בהלם!

כשהרבנית דרשה בשלום משפחתי או משפחתה של דבורה, זה לא היה ענין של נימוס גרידא. היא התעניינה באמת ובתמים, כי היה איכפת לה. היא לא היתה פוליטיקאית, וגינוני פוליטיקה היו ממנה והלאה. אם היא קיבלה מענה שטחי, היא החלה לרדת לפרטים וביקשה מידע פרטני יותר. הרבנית היתה כנה ואמיתית מהתחלה ועד הסוף. אהבה אנשים מאוד, ואהבה מאוד את החיים עצמם.

כאשר הרבי קיבל על עצמו את הנשיאות, הרבנית התחלקה בו עם כל עם ישראל. חלקה האישי הסתכם בפרקי זמן קצובים וקצרים. אבל את הפרקי זמן הקצרים והפרטיים הללו, היא לא חלקה עם אף אחד. זה היה זמן שקדוש לרבי.

פעם הייתי אמור להגיע אליה לביקור, אך מקרה חירום גרם לי לאחר לביתה. שלא כדרכה, היא היתה מתוחה וזירזה אותי לסיים. לאחר מכן נודע לי שהרבי היה אמור להגיע הביתה באותן דקות...

פעם בחרו בי להיות אורח כבוד בדינר לטובת צא"ח. מטרת הדינר היתה גיוס כספים. הרגשתי אחריות גדולה. היה דרוש כסף רב, וסדר גודל התרומות שתתקבלנה היה תלוי באיכות הנאום שלי! הייתי לחוץ. שוחחתי על כך עם הרבנית והיא הזמינה אותי לביתה לפני הדינר לקבל חיזוק מהרבי. בהתחשב עם המעט זמן שיש לרבנית עם הרבי בבית, סירבתי בצורה מכובדת להצעתה הנדיבה.

בנאומי מיקדתי את הדיבור על קוריוזים משעשעים מתחילת דרכי כרופא בקראון הייטס, כאשר פתחתי את משרדי. בנקודה אחת פרץ הקהל בצחוק בלתי נשלט כשסיפרתי איך למדתי אידיש מאישה בת 75 שבסופו של דבר היתה הפצייניטית הראשונה שלי!

כעבור שבוע ביקרתי אצל הרבנית. כשפתחתי את דלת המטבח הרבנית קיבלה אותי בחיוך רחב ואמרה: "אליוט, אישי ואני האזנו לנאום שלך. זה היה מדהים וגרם לנו לצחוק!"

במשך השנים שעבדתי בקראון הייטס, דבר אחד הפליא אותי מאוד: התשובות המהירות והקולעות שמזכירותיי זכו לקבל מהרבי בנוגע לשידוכים. הבנות היו מתייעצות עם הרבי בכל ענין הנוגע לשידוכים, והמענה של הרבי, פעם אחר פעם, היה קולע ועכשווי.

יהי רצון שנזכה לראות שוב את הרבנית, בקיום הייעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר", והיא בראשם.

הרה"ח הרה"ת שמואל דוד בעלינאו ע"ה - יחוסו ותולדות חייו של סב החתן -

קלימוביץ'

מי מבין חסידי חב"ד אינו יודע או (לכה"פ) לא שמע על עיירה קלימוביץ' משם גדלו צמחו ופרחו גדולי עובדי ה' שבין חסידי חב"ד [כמו החסיד המפורסם עובד ה' בעבודת התפילה וקיום המצוות בהידור הנקרא בפי כל בשם ר' הירש'ל קלימוביץ' ז"ל שגם הוא משפחה קרובה להרה"ח ר' שמואל דוד ז"ל] מקושרים לאדמור"י חב"ד לדורותיהם. גם משפחת הרש"ד "בלינוב" צמחה משם.

ייחוסו - נצר למשפחת בית רבי [דור 13 למהר"ל מפראג]

הרה"ח ר' שמואל דוד גולד בעיירה זו ביום ח"י כסלו שנת תרס"ט (וי"א בשנת תרס"ח וי"א שנת עת"ר) לאביו הרה"ח רבי אברהם אשר ז"ל הי"ד בן הרה"ח ר' שמואל דוד ז"ל חתנו של רבי ברוך צדוק פוזנר ז"ל בנו של רבי משה דובער פוזנר ז"ל בנו של הגאון הצדיק הרה"ק מו"ר רבי מרדכי זצללה"ה אחיו של כ"ק אדמו"ר הזקן נבג"ם זי"ע בעל התניא ושו"ע הרב (והם דור שביעי למהר"ל מפראג בן אחר בן).

סבו (של הרש"ד ז"ל) הגאון החסיד מו"ה שמואל דוד ז"ל נהג כל לילה לפני השינה לחזור ח"י פרקים משניות בעל פה וסיים כל חודש השישה סדרי משנה. והעידו עליו כי בקי נהגו בכל שישה סדרי משנה בעל פה. והל' מחסידי כ"ק אדמו"ר הצמח צדק מליובאוויטש נבג"ם זי"ע.

אביו (של הרש"ד ז"ל) הרה"ח רבי אברהם אשר ז"ל נודע כחסיד מופלא "בעל מדרגה" שפל ברך ועניו בתכלית, מחסידי ומקושרי כ"ק אדמו"ר הרשב"ב נ"ע וכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע, ונתחבב מאד על רבוה"ק, ויסופר כי באחד מביקוריו אצל הרבי הרי"צ בשבת פ' "ויחיי" תרפ"ה (ואז לקח גם את בנו ר' שמואל דוד) באותה שבת נכנס הרבי לבית הכנסת לומר חסידות ור' אברהם אשר הי' עדיין במקוה, ולא הספיק להגיע לבית הכנסת מכיון שהי' צולע, הרבי שאל "היכן הצולע" והמתין הרבי, ורק

כ"ק אדמו"ר מה"מ מתוועד בפאריז, הרש"ד עומד משמאל; מימין: דוד החתן, הרב מרדכי בלינוב

הרש"ד מלמד ב'חדר' בפאריז, מוקפים בעיגול; בניו: מרדכי ויצחק שלי

לאחר שנכנס ר' א"א ז"ל החל הרבי לומר את המאמר. והרש"ד ז"ל זכה להיות ביחידות אצל כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע שלשה פעמים.

לימים כשנכנס ר' שמואל דוד ז"ל ליחידות אצל כ"ק אדמו"ר מה"מ בארצות הברית בשנת תשל"ב התעניין הרבי איזה מאמר זה ה', וענה הרש"ד ז"ל כי זה ה' המאמר "א"ר יהושע בן לוי בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה" (נדפס בספר המאמרים).

באותה יחידות אמר הרבי מה"מ להרש"ד ז"ל "מיר זיינען דאך משפחה".

חינוכו - חבירו מגדולי ר"י ומשפיעים דחסידי חב"ד

ראשית חינוכו קיבל הרש"ד אצל אביו הרה"ח ז"ל, ואחר כך עבר ללמוד בישיבת תומכי תמימים, מתחילת שנת תרפ"ד עד סוף שנת תרצ"ד. בעיקר למד בנעויל אצל ראש הישיבה הגאון האדיר העמקן העצום רבי

יהודה הלוי עבער ז"ל הי"ד בעל הספרים הנפלאים "שערי יהודה" ואצל המשפיע המפורסם רבי יחזקאל פייגין ז"ל (ר' חאטשע), ומאוחר יותר למד אצל המשפיע הנודע ("בינוני פון תניא") רבי ניסן נעמינאו ז"ל לימים המשפיע דישיבת תו"ת בברינאו צרפת. נמנה עם הקבוצה הידועה שנסעה ליקטרינוסלב בין השנים תרפ"ה-פ"ט יחד עם המשפיע המפורסם רבי מענדל פוטרפאס ז"ל, ועם המשגיח המפורסם עובד ה' ויר"ש מרבים הרב הגאון החסיד רבי נחום לבקובסקי ז"ל ר' נחום אמר על הרש"ד שהוא תלמיד חבר שלו והי' ביניהם קשרים מיוחדים, למד "המשך תרס"ו" עם החסיד הנודע רבי אלחנן ר' חוניע" מרוזוב ז"ל הי"ד והי' ביניהם ידידות מיוחדת והי' מבאי ביתו בתדירות.

לימים סיפר הרש"ד שבקטעים מסוימים של המאמר הי' ר' חוניע פורץ בבכי...

לימודו בנגלה ובחסידות

הרש"ד ז"ל הי' שקדן גדול ולמדן, כל עניין למד בעמקות בישרות וביסודיות. והכל עפ"י פשט בלי פילפולים וחידודים. ודייק מאוד בכל רש"י ותוס' להבין מה מוסיף ומה הכוונה. וכמו בנגלה בסוגיות הש"ס ושו"ע כן הי' בחסידות, שלמד החסידישע פרשה דהיינו תורה אור וליקוטי תורה על פרשיות השבוע לכ"ק אדמו"ר הזקן בעיון ועמקות, וידע אותן על בוריין והגה בהם יומם ולילה, ולמד בקול רם ובניגון מיוחד.

לימודו הי' בקול רם ובנגינה נעימה ומיוחדת, ולאדם העומד בחוץ הי' נדמה כי לומד הוא בחברותא, כאשר הי' מקשה על תוס' עד"מ אמר בקול רם באידיש "איך פארשטיי ניט וי ווערט די קש' פון תוס' פארענטפערט" וכאשר הבין היטיב אמר בקול רם "דער פשט איז אזוי".

כאשר בחן את הנכדים הראה להם איך לומדים א שטיקעלע גמרא ורש"י.

בכתב ה"קבלה" שהעניקו לו בשעתו זקני וחשובי הרבנים מחסידי חב"ד הגאונים הגדולים המפורסמים: רבי מנחם מענדל דובראווסקי ז"ל רבי נחום-שמרי' ששונקין ז"ל ורבי זלמן שמעון דבורקין ז"ל, מצויין כי בקי הנהו בספר תבואות שור "אות באות בעומק וברוחב". הוא התפרסם בתור מומחה להעמדת "חלף". חסידים נודעים הקפידו לאכול רק

משחיתנו בגלל יראת השמים שלו, ללא פשרות, הן בשחיטה עצמה והן בבדיקה שלאחריה.

כדרכם של חסידים בדורות שלפנינו עסק הרבה בלימוד משניות, ותמיד היה מונח משניות על שולחנו, ולמד הרבה משניות גם בלילה לפני השינה, (וכמסופר לעיל על זקנו הרש"ד ז"ל).

הרש"ד עם נכדו - החתן - מרדכי שי

בעל שמועה

לאחרי מלחמת עולם השניה עבר עם ב"ב שי לעיר סמרקנד שם התקבץ ריכוז גדול של חסידי חב"ד, ושם אירגן את "המלוה מלכה" לכללות אנ"ש, שהייתה ממשיכה להתוועדות חסידית ובמהלכה סיפר הרה"ח (הישיש זקן החסידים) מו"ה יהודה חיסריק שליט"א בעל "הראשית דברים" סיפורי חסידים. בהתוועדויות אלה היה מנגן הרש"ד ז"ל ניגון מיוחד שיודעו ומכירו היו מכנים 'ר' שמואל דוד'ס ניגון".

פעילות זאת גרמה לו להנמיך פרופיל כדי להימנע ממפגשים בלתי נעימים עם ה"כפתורים". הוא התחפש אפוא כקשיש שנעזר במקל, והציג את עצמו כחמיה של אמא... כך גם הצליח להינצל מגיוס לצבא.

ואח"כ כשהגיע לצרפת (פרימא - פריז) בשנת תש"ז ביקש ממנו הרב החסיד המפורסם פאר החסידים מוה"ר ישראל נח בליניצקי ז"ל (בליובאוויטש קראו לו ר' ישראל נח הגדול) לבוא לביתו בכל מוצש"ק כדי לספר סיפורי חסידים, וכן נמשך בערך עד שנת תשט"ז. היה ידען מופלג בדברי ימי החסידים וסיפר אותן בדייקנות נפלאה בכל פרט ופרט, והיה שגור בפיו סיפורים נפלאים, וכאשר היה מספרן היתה לכולם ההרגשה כאילו הדבר קורה עכשיו, ובכל שיחת חולין דילי היה שוזר סיפורי חסידים מכל הדורות. וידוע היה "כי עליו אפשר לסמוך" שהיה

בעל זכרון טוב מאוד.

בפאריז התמנה להיות מלמד בחדר, והחדיר בתלמידיו רוח חסידית עם תורה ויראת שמים, כמו המלמדים החסידים שמימים ימימה.

כשהגיע כ"ק אדמו"ר מה"מ לפגוש את אמו בפאריז בשנת תש"ז, זכה רש"ד לראותו בפעם הראשונה.

עבודת התפילה - נוסח וקריאה

כל בוקר היה קם מוקדם מאוד, לכה"פ כשעתיים וחצי לפני התפילה, כדי ללמוד פ' השבוע לעיון, וכן ללמוד בשיעור היומי של התניא קדישא, ותהילים כפי שמחולק לימות השבוע (וכל שב"ק אמר כל ספר תהילים לפני התפילה, ובשבת מברכים אמר פעמיים תהילים לפני התפילה, ואח"כ עוד נשאר לו זמן ללמוד) ותורה אור או ליקוטי תורה, ולא יצא מביתו לפני שסיים הכנה ה"ל, ורק אח"כ הלך לבהכ"נ להתפלל. וכן נהג גם בימים שנסע למקום רחוק כדי לשחוט, אף שנסע מוקדם מאד, היה משכים הרבה שעות לפני כן כנ"ל, וכן בכל אתר ואתר.

אחד מזקני החסידים יבלחט"א, שהגיע לנחם את המשפחה, התבטא בדרך צחות כי אינו מוחל להרש"ד שהיה שכנו לדירה, כי במשך כשלושים שנה "לא נתן לו לישון" דתמיד למד עד מאוחר בלילה ומוקדם מאד בבקר כבר נשמע קולו בתורה ותפילה...

תפילתו היתה כמונה מעות, מתון מתון היה מתפלל לפני קונו כאשר מתנתק לחלוטין מכל הסובב אותו, היה נראה עליו איך שהוא מתבונן ומתעמק במילות התפילה, והכל בשילוב נגינה חבדית עם ניחוח מיוחד, וכן היה יום יום שלשה פעמים ביום, כל תפילה עבודה מיוחדת.

תענוג רוחני הי' להתבונן בתפילתו של הרש"ד ז"ל. ואפילו כשחלה התפלל באותו האופן, וביטא בפניו את תנועות מילות התפילה וכו'.

נוסח התפילה היה באופן מיוחד, בלי חזנות אלא נוסח ממש, כל קטע הנוסח שלו, וכן בתפילת חול התפלל כש"ץ עם נוסח בטעם מיוחד.

היה בעל קורא מעולה וקרא בנעימות בלתי רגילה כלל, והיה נראה הרבה פעמים כאילו מספר סיפור, שנים רבות היה הבעל קורא בשיכון חב"ד בפריז-אוברוויליע.

יר"ש מרבים - עד כדי מסירות נפש ממש

ר' שמואל דוד תוקע בשופר

בהיותו יר"ש מרבים שהוא תנאי ראשון ועקרי בשחיטה, והיה שוחט מומחה שסכינו היה תמיד חד וחלק להפליא, ועבודת השחיטה וההכנות אליו היו בקדושה ובטהרה כשל חסידי קמאי, לכן רבים מגדולי החסידים הקפידו לאכול אך ורק

משחיטתו. ובגלל ריבוי ההידורים והבדיקות וההכנות וכו' פיטרו אותו מעבודת השחיטה שלשה פעמים, ורק אחרי הרבה השתדלות חזר לשחוט, אך הוא בשלו, אינו ממחר וכו', ואינו מפחד כלל, ואף שזה היה כל מקור הפרנסה של המשפחה, לא שינה ממנהגו כי הוא זה. ושחט ובדק במתינות... (והעוסקים במלאכת השחיטה מבינים היטב הכוונה בזה ועד כמה הדבר אינו פשוט כלל).

יראת השמים הצרופה שלו היתה לשם דבר, לא פחד מאיש, והאמת היתה תמיד נר לרגליו, מסר נפשו על קוצו של יו"ד ועל כל תג ותג ממנהגי חסידים.

הקפדתו על שמירת שבת הגיעה עד לכדי מסירות נפש ממש, כאשר בימים הקשים שעברו על יהדות למברג (שם הגיע אז מסמרקנד) בה התגורר אז, והיה מצב של פיקוח נפש כפשוטו, ונאלצו לברוח עם הרכבת שנסעה מלבוב-למברג עד גבול פולני בעיצומה של שבת קדש, וזאת היתה אז הרכבת האחרונה כדי לברוח מרוסיה, והתירו כל הרבנים לנסוע בשב"ק משום פקו"ג, התעקש הוא ז"ל וסירב בתוקף לנסוע בשבת, ופעל גם על ידי יבלח"ט הרה"ח ר' דוד חן שליט"א שלא יסע בשב"ק, ומיד אחרי הבדלה יצא מביתו ובאורח ניסי הגיע עד לבית הנתיבות מאחורי

ר' שמואל דזה, מבדיל בדירתו שבאובערוויליע, פריז

העיר, והתברר לבסוף שאירע נס מופלא והרכבת נשארה עומדת מסיבה בלתי נודעת, עד צאת השבת כאילו ממתינה... וב"ה רכבת זו הצליחה לעבור את הגבול.

וכן שאר המצוות עשה עד כדי מסירות נפש, כמו עד"מ מצות הכנסת אורחים שקיים בהידור ובמאור פניו, וכאשר היה בסמרקנד,

בימים ההם היו שם אנשים

חולים בצרעת מדבקת ר"ל והיה מכניסם לביתו ולא היסס כלל, וכן הרבה לתת מתן בסתר, בביתו היתה תמיד קופה גדולה מאד ועליה כתוב פתק "מתן בסתר" ולא ידעו לאן זה מיועד.

• • •

אחד ממקורביו שהיה נכנס לביתו תמיד ודיבר בהפלאה על ההכנסת אורחים שבביתו, וכן כיצד דאג תמיד שבית הכנסת באבערוועליע יהי מקום נח לתפילה, ושתמיד יהי מגין לתפילות, סיפר:

פעם אחת בליל הושענא רבה, כשנוהגים להיות ערים ולומר תהלים, התעצל אותו מקורב מללכת מבית לבית הכנסת. לפתע קיבל טלפון מרש"ד באומרו "נו!" (תוך כדי אמירת תהלים), וממשיך באמירת תהלים ואומר "נו" כמה פעמים. אחרי ששמע זאת מספר פעמים הוא הבין את ה"מסר" והחליט ללכת לבית הכנסת, כשהגיע לבית הכנסת ואמר תהלים יחד עם הרש"ד, הוא נתעורר בהתעוררות עצומה, עד שמרגיש זאת עד היום הזה!

סיפור אחר סופר, שפעם אחת לא היו כהנים בבית הכנסת של באבערוועליע בראש השנה, והלך הרש"ד מהלך ב' שעות לבית כנסת אחר

דוד החתן, הרה"ח ר' יצחק בלינוב,
בהכנסת ספר תורה לעילוי נשמת הסבא והסבתא

כדי שלא להפסיד
נשיאת כפים, מבלי
להתחשב בחלישותו.

סוף ימיו

בשנים האחרונות
סבל מבעיות בריאות
קשות, ואושפז פעמים
רבות בבית הרפואה.
גם בבית הרפואה
המשיך בהנהגותיו
החסידיות, וכאשר
הביאו לו פעם לשמוע
קלטות משיחות הרבי,
הגיב בהתרגשות
ושמחה עצומה.

למרות מצבו הקשה, דאג תמיד לעודד את בני המשפחה ולנסוך
בהם תקווה וביטחון. תמיד מצא מילה טובה לנכדים שנכנסו אליו,
והפיח בהם רוח חיים ושמחה.

זמן קצר לפני פטירתו רצו הרופאים לקצץ בזקנו לצורך טיפולים
רפואיים. לאחר התייעצות עם רבנים, הביעה המשפחה את הסכמתה.
לפועל, עזר לו השי"ת לשמור על הדיקנא קדישא, וברגע האחרון מצאו
הרופאים פתרון שאפשר להם להשאיר את הזקן בשלימותו.

לאחר יותר משמונה שנים של סבל, בהן טיפלה בו זוגתו ע"ה
במסירות אין קץ, למרות מצבה הבריאותי הקשה - נלב"ע בערב שבת
קודש, י"ד שבט תשס"ג. ברגעיו האחרונים בעלמא דין הספיקו בני
משפחתו להניח איתו תפילין ולומר קריאת שמע ו"יחי אדוננו".

קהל רב של חסידים ואנשי מעשה שראו בו חסיד מופלא משרידי
דור החסידים שלפנינו, דמות מופת של חסיד אמת יר"ש מרבים עובד

תמונת משפחתית. משפחת בעלינאוו המורחבת

ה' במסירות נפש, ליווה למנוחתו ונטמן בבית החיים בארצה"ב סמוך ונראה לציון הק', בערב שב"ק אחרי חצות.

ת.ג.צ.ב.ה.

צאצאיו

זכה רבי שמואל-דוד והניח דור מפואר של גדולי תורה וחסידות, בניו: הגאון רבי מרדכי בעלינאוו שליט"א אב"ד ועד רבני ליובאוויטש דצרפת והגאון רבי יצחק בעלינאוו שליט"א מחשובי הרבנים במילאנו. נכדיו מכהנים בקודש כרבנים, שלוחי-קודש, מרביצי תורה ומחנכים, הממשיכים את דרכו לשם לתפארת ולתהילה, ובנותיו מרת ביילא בראגשטיין, מרת חנה מרוזוב ומרת פרומא בעלינאוו, המתעסקות בחינוך והפצת המעיינות חוצה.

הרבנית מרת חווה בעלינאוו ע"ה

- יחוסה ותולדות חייה של סבתו של החתן -

אמי, מרת חווה בלינוב נולדה בעיר וינוגראד להוריה הרב רחמיאל וחנה גולדשמידט. אביה היה רבה של וינוגראד הסמוכה לקייב. הוא שירת את קהילתו בנאמנות בתפקידים מגוונים: שוחט, מוהל וחזן. הוא ביצע את תפקידיו בהתלהבות חסידית אופיינית.

מובן שבתפקידים אלו, הוא היה החשוד הראשון בכל עניין של דת ויהדות. פעמים רבות הצמידו לו מעקבים. פעם אחת אף נתפס בשל עלילה שהועללה עליו, ונזרק למרתף של הנ.ק.ו.ד. אחת מבנותיו, חייקה, החתימה את כל בני העיר על עצומה לשחררו כדי להוכיח את חפותו. בסופו של דבר שוחרר, אך מצב בריאותו התדרדר והוא חלה בדלקת ריאות.

אמא הייתה בת למשפחה מרובת ילדים, תשיעית מתוך עשרה. את השואה האיומה שרדה רק היא ואחיה, יחיאל מיכל, שניצל בזכות תושייתו של האבא. זה דירבן אותו לעזוב את רוסיה כבר בהיותו עלם כבן שמונה עשרה בלבד. הוא ברח דרך רומניה לארץ ישראל, שם השתקע בעיר חדרה.

אף על פי שבשנות ילדותה היה חוק קומוניסטי, שכל ילד חייב ללמוד בבית הספר הממשלתי, מכל מקום, בהוראת אביה נשארה ללמוד בבית. אביה שכר מורה פרטי שלמדם קרוא וכתוב, חשבון, ואת השפה הרוסית. אמא ידעה היטב רוסית, דבר שבא לה לעזר רב בשנותיה המאוחרות, בקירוב עולים מרוסיה לחיי תורה ומצוות. כשהיתה יוצאת לרחוב בתור ילדה, היו העוברים והשבים לועגים לה: "הנה חוה, בת הרב שלא לומדת בבית הספר".

הקפדה מיוחדת הייתה לה בקיום מצוות כיבוד הורים. בלילות, כאשר אביה היה לומד עד השעות הקטנות של הלילה, הייתה נשארת ערה עד שהיה מפסיק את לימודו, אז הייתה מסייעת לו לחלוץ את מגפיו ומכינה עבורו מים לנטילת ידיים, ומכסה אותו.

היא גדלה בבית של יראת שמים; ההורים היו זהירים בכל עניין של מצווה והלכה. פעמים רבות שמענו ממנה על חג הפסח, למשל, כיצד הם היו מכשירים את הריחיים; כיצד בני המשפחה התכוננו לאפיית מצות שמורה. בערב פסח, אחר חצות, כאשר ברוב בתי ישראל כבר עסקו בבישול מאכלי החג, אמא ואחיותיה עמלו באפיית מצות המצווה שישמשו לקצרת ליל הסדר.

את ההקפדה היתרה שאמא נהגה כל השנים, סביב מנהגי הפסח, קיבלה בבית אביה. כך נזהרה מאוד בעניין "שרויה" עד ימיה האחרונים, גם כאשר אכילת מצה יבשה קשתה עליה.

כך חג הפסח, וכך גם שמירת שבת. מובן שיום זה היה קדוש בבית משפחת גולדשמידט. גם בזמנים הקשים ביותר, אמא נזהרה מתוך מסירות נפש על שמירת שבת כהלכתה, כדת וכדין. היא הייתה מוכנה לקבל את השבת מבעוד יום, והכניסה את השבת עוד בטרם הזמן.

פעם, כשהייתה ילדה קטנה, נסעה לבקר את סבה וסבתה שהתגוררו בעיר זוויןגארדאקא. העגלון הוריד כל נוסע ליד ביתו. בחוץ היה קר במיוחד, וערמות גדולות של שלג נערמו בדרכים. אמא הסתכלה השמימה והבינה שהזמן מתאחר. היא פחדה שמא לא תגיע לבית סבה בטרם הדלקת נרות. היא ביקשה אפוא מהעגלון להוריד אותה כדי שתוכל ללכת רגלית את שאר הדרך, אך העגלון סירב בשל האחריות. היא פרצה בבכי מר שהצליח לרכך את לבו של העגלון, והוא עצר ונתן לה לרדת. הילדה הקטנה החלה אפוא לרוץ בכל הכוח לבית הסבא, שם הספיקה עוד לראות את סבתא טומנת את החמין לפני הדלקת נרות. כך הספיקה להדליק נר שבת בזמן...

גם עשרות שנים לאחר מכן, הייתה אומרת לנו, כי היא זוכה למנה כפולה של כוחות מדי ערב שבת.

פעם, כשהלכה עם אחד הילדים לרופא, ביום שישי, הבחינה לפתע כי תאחר להגיע הביתה לפני שבת. היא פנתה אפוא להקב"ה בבקשה שישמור אותה מחילול שבת. פתאום הבחינה בתחנת הרכבת מזדקרת מולה. הם נכנסו אפוא לרכבת והספיקו להגיע הביתה לפני הדלקת נרות. כך בכניסת שבת וכך גם במנהגי השבת קודש, אלה היו קדושים אצלה. פעם, בשנותיה המאוחרות, החליטו בני משפחתה שלא להכין צ'ולנט לשבת קייצית מהבילה. באותו לילה ראתה את אביה בחלום כשהוא ניגש לכיירים, אל המקום בו היה הצ'ולנט מונח בדרך כלל. על פניו היה נראה כי הוא אינו מרוצה בעליל. בשבת הבאה, סיר הצ'ולנט עמד במקום הקבוע. בליל שבת ראתה שוב את אביה בחלום, כשחיוך של שביעות-רצון על פניו...

בל"ג בעומר תרצ"ו, נישאה לרב שמואל דוד בלינוב, מקלימוביץ'. אחר נישואיה התגוררו בני הזוג בקלימוביץ', סמוך למקום מגורי חמיה וחמותה. במשך תקופה ארוכה התקשו בפרנסה, ובעלה השאיר אותה בקלימוביץ' עם שני עוללים, ויצא למוסקבה בחיפוש אחר פרנסה מתאימה. רק כמה חודשים לאחר מכן קמה והצטרפה לבעלה - צעד שהתברר לאחר מכן כהצלחת חיים. שכן הנאצים טבחו את כל יהודי קלימוביץ', והקהילה כולה נכחדה.

מרת חוה ובעלה ר' שמואל דוד, בחתונת נכדם

בימי המלחמה נדדו, כמו עוד רבבות, והגיעו עד לסמרנקד. בתקופה זו קלטה סמרנקד חסידים רבים שנמלטו בעור נפשם מאיזורי הקרבות. במקום התגבשה קהילה חב"דית יפה, למרות הרעב והמגפות הקשים ששררו בעיר.

המצב הכלכלי היה בכי רע. הרעב התפשט, ואמא נאלצה למכור את כל שמלותיה - פרט לאחת ויחידה - על מנת לרכוש מזון. כל לילה כיבסה את אותה שמלה כדי שהיא תוכל ללבשה, נקיה ומגוהצת ביום המחרת.

הלילות מצאו אותה עומדת בתורות האין סופיים כדי להביא 'ליפיושקה', ככר לחם לפי הטף. פעם הגתה מתכון "גורמה" לגיוון את הסעודה החדגונית: 'מרק ליפיושקה' - הכנת המרק לא היתה מסובכת כלל ועיקר: מניחים חתיכות לחם במים חמים, והנה מרק לתפארת! היא נהגה לומר לעצמה שכאשר הרעב ייפסק, היא תכין את המרק הזה כל יום!

בספרה לנו מזכרונות חייה הסוערים, כאשר הגיעה לקטע הזה בסיפור חייה, נהגה לפרוץ בצחוק בריא ומשחרר.

לאחר זמן לא רב, שינתה הממשלה את שיטת חלוקת הלחם. האזרחים עברו אפוא לשימוש בתלושים שחולקו על פי מספר הנפשות בבית.

מרת חוה בלינוב עם בתה פרומא, אם התתן

אמא, שעז רצונה לזכות בתלושים נוספים כדי להגדיל את מכסת המזון הזעום, צירפה את שם חמותה לרשימת בני המשפחה. הבעיה החלה כאשר גם גיסתה כתבה את אמה בטופס משלה, והממונים גילו זאת. אמא נחרדה לחומרת העונש הצפוי לה.

באותו לילה ראתה בחלומה את אביה ע"ה אומר לה: 'באתי לקחת אותך'. אמא, שהבינה שנחתמה הגזירה, החלה לבכות ושאלה מה יהיה עם הילדים הקטנים. האבא חשב לרגע ואמר:

'נו, נראה'. אמא הבינה שהוא יפעל במרומים לבטל את גזר הדין.

למחרת פנה אליה מנהל הבנין והציע לה לרשום את הבאבושקה (הסבתא, חמותה) בספר בו רשומים דיירי הבניין. זמן קצר ביותר לאחר מכן הגיעו נציגי וועדת הממשלה לביקורת. "איפה הבאבושקה?" דרשו לדעת. אמא הגישה את ספר הדיירים, והם ראו שהיא רשומה כחוק.

כן, הרישום תקין אבל היכן הבאבושקה בעצמה?

אמא השיבה שהיא מאושפזת כרגע. הנס אירע, והם האמינו לה...

במרוצת הזמן אמא מצאה משרה בבית הרפואה, בעבודה עם ילדים שחלו בדיזנטריה. היא הצטיינה בעבודתה ויכלה לפרנס את המשפחה. לא עברה תקופה ארוכה, וגיסה ר' מיכל גולדשמידט הציע לה לעשות הסבת מקצוע - אריגת גרביים. כאן נוצרה בעייה בלתי צפויה: החוק הרוסי לא איפשר עזיבת משרה ממשלתית אם המנהלים רצו שתמשיך לעבוד. היא החליטה לגרום להם לרצות את עזיבתה. היא החלה אפוא להתרשל בעבודות הניקיון, והם אכן שיחררוה לנפשה. מיד לאחר מכן קנתה מכונת אריגה, שכרה פועל והחלה למכור את תוצרתה.

בסיום המלחמה, בשנת תש"ו, רוב מניין של חסידי חב"ד הגיעו אל העיר למברג (לבוב) שם נקרתה לידם הזדמנות פז לעזוב את עמק הבכא. כולם הצטיידו בדרכונים פולניים מזוייפים.

לאחר נדודים הגענו לצרפת, שם שוכנו בבנין "פרימה" של הג'וינט ולאחר מכן בבנין "מודרן". משפחתנו קיבלה שני חדרים - האחד בקומה השלישית והשני בקומה הרביעית. לכל הדיירים היה מטבח אחד משותף. תנאי החיים היו קשים; לא היה קל לבשל במטבח משותף. אמא תמיד ניסתה לרצות את כולן ולא היססה ל'התקפל' למען השלום. אם הכיריים לא התפנו עבודה בזמן שנקבע, היא פשוט התרחקה מהמטבח וחזרה מאוחר יותר. היא התייחסה לכל אחד בכבוד, בדרך ארץ ובנועם.

רבים מהפליטים הגיעו חסרי כל. לרבים מהם גם לא הייתה עבודה, והמצב הכלכלי היה קשה מנשוא. רבים מהם נעזרו בהלוואות, אך אמא סירבה להינות מהלוואה בהסבירה: 'אם אני לוקחת הלוואה, אני מחוייבת להחזיר, ואני יודעת שאין לי מאיפה להחזיר, איך אפוא אוכל לקחת הלוואה?' ובכל אופן, אף פעם לא חשנו עוני.

בסופו של דבר, אמא שכנעה את אבא לנסוע לאירלנד עם קבוצה של שוחטים חב"דיים, וללמוד שם את מלאכת הזביחה. זמן מה לאחר מכן, ר' נפתלי יוניק היגר לקנדה והוא הציע לאבא את מקומו. באותם ימים המשחטה לא הייתה נפרדת לשחיטת ליובאוויטש, והשחיטה התנהלה תחת פיקוח רבנים יוצאי הונגריה. אבא היסס אם לקבל על עצמו את התפקיד, שכן הם דרשו שהנשים תנהגנה במנהגים מסויימים שלהם. אמא מצדה, לא היססה כלל. אם צריכים להתנהג בחומרות שלהם, אזי עושים את זה, העיקר לסייע לאבא להתקבל כשוחט.

ביתנו בצרפת היה פשוט וצנוע. הריהוט היה דל, ואמא השתמשה לאורך ימים במיטות שקיבלה מהג'וינט כאשר הגיעו כפליטים. היא לא מצאה לנכון לשדרג אותם בזוג מיטות חדשות יותר. למרות הפשטות, הבית תמיד היה נקי ומסודר, ובטעם טוב.

לצד מחויבותה בניהול משק הבית, אמא לעולם לא התרשלה בהתחייבות שלה לתורה, תפילה ומצוות.

מרת חוה (משמאל) בהתוועדות נשי חב"ד בפאריז, ובנותיה ביילא וחנה

אמא הייתה אשת חיל אמיתית, במלוא מובן המילה. תמיד היה אוכל מבושל וטעים, הבית היה מטופח, והאווירה הייתה מקסימה. את כספה היא נהגה לחלק לילדים ולנכדים. פעמים תכופות שלחה לילדיה חבילות מזון גדולות, או בגדים לכל נכד על פי צרכי העונה, שלא נדבר על סיוע כלכלי שבועי. עונג מיוחד היה לה לזכור אירועים חגיגיים כגון ימי הולדת, נסיעה לקעמפ וכל סיבה חגיגית אחרת. היא לא הפסידה הזדמנות אחת לשמח את לבבם של ילדיה.

בראש סדר עדיפויותיה היה לימוד התורה. תמיד עודדה את בניה להתמיד בלימוד, בהבטיחה שזה יועיל להם בזה ובבא.

היא עצמה היוותה דוגמה נאותה, בכך שתמיד החזיקה סידור בידה. ככה הכרנו אותה. סדר יומה החסידי כלל שלושת התפילות, חת"ת ורמב"ם, ואמירת תהילים בשופי. מאביה למדה את החשיבות בלימוד משניות, ונהגה ללמוד משניות לזכות בני המשפחה. למרות החסר בחינוך תורני פורמאלי, היה לה ידע מקיף בתורה, ושמרה על מצוות בקפידה.

היא ואבא היו בעלי צדקה קבועים, ואף תמכו בקרן גמ"ח בצרפת. בביתה היו קופות צדקה רבות. מפליא היה לראות אותה נותנת צדקה מתוך חיות אמיתית.

מרת חוה ע"ה, עם נכדה מוטעלע שי'

פעם הגיע "משולח" לדלת ביתה. אבא נעדר באותו עת מהבית, ואמא שאלה אותו כמה בעלה נוהג לתרום? הוא נקב בסכום גדול במיוחד, והיא הזדרזה לתרום לו את הסכום המדוייק בשמחה גלויה.

אורחים הרגישו אצל אמא כבני בית ממש. אוכל לעולם לא חסר; תמיד הכינה כמות גדולה שמא יגיע אורח. הכנסת אורחים זו הייתה בדמה כבר ברוסיה, כאשר אבא היה מביא אורחים, כולל מצורעים ל"ע, ואמא התגאתה בכך שהיא החייתה את נפשם במזון.

אמא קיבלה כל אחד בסבר פנים יפות, והייתה בה סבלנות כלפי כל אחד. היא ידעה להכיר טוב ולהודות לכל מי שטרח עבורה. היא הצטיינה בצניעות בלבוש ובדיבור, והייתה דוגמא חיה של אישה חסידית.

אמא היתה קשורה בכל נימי לבה ונפשה לרבי מלך המשיח. היא דאגה לקיים כל הוראה של הרבי מיד, ובאופן הטוב ביותר. היא ציפתה להתגלותו בכל יום, כל היום, מתוך אמונה פשוטה בדבריו.

מיד כשהגיעה המשפחה לפאריז, אמא החלה לכתוב לרבי. באותם ימים, כתיבה לרבי מלך המשיח על ידי אשה לא היה חזיון נפוץ, אבל

מרת חוה במעמד חלוקת דולרים ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

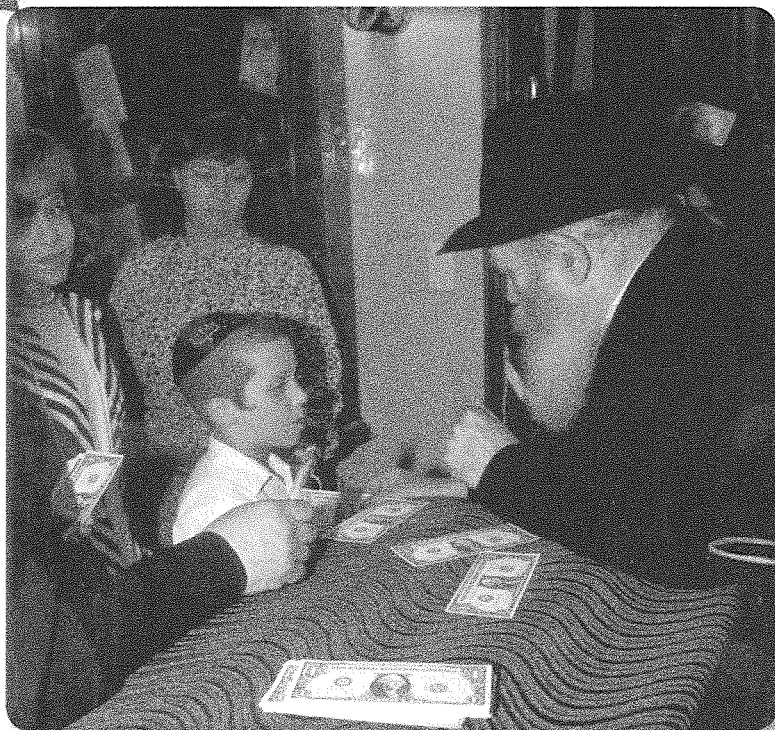
ההתקשרות של אמא הייתה חזקה ואבסולוטית.

אירע מקרה מצער, שאבא לימד מישהו שחיטה. לאחר מכן, התלמיד מצא לנכון לנשל את אבא ממשרתו, והשיג את גבולו. אבא נשבר לחלוטין. אמא לא נשברה, אלא פעלה! היא לקחה עט ודף וישבה לכתוב לרבי את כל העניין. תשובתו הקדושה של הרבי לא איחרה לבוא - הוא ביקש שכל אחד מהצדדים יבחר לו רב, ושני הרבנים יבחרו עוד אחד, וביחד יבררו את הנושא ויגיעו לפסק דין (זבל"א). הרבי אף ביקש לקבל את פסק הדין. בסופו של תהליך חזר אבא למשרתו והכל בא על מקומו בשלום.

בכל פעם שאמא הגיעה לארה"ב, זכתה להיות ב'יחידות' אצל הרבי, ואף זכתה שהרבי יתעניין בכל פרט ופרט בחייה.

פעם, לפני שלושים שנה בערך, התנפחה רגלה. הרופא איבחן דלקת- שושנה ברגלה, וטען כי עליה להתאשפז. היא פנתה לרבי, והרבי שלחה לד"ר זליגסון ע"ה. היה ברור לכולם, כי כאשר הרבי הפנה מישהו לד"ר זליגסון, זה היה סימן טוב - הפיתרון והרפואה היו קרובים... ד"ר זליגסון איבחן שהיא פשוט נעקצה ע"י עכביש, וכך הרפואה היתה קרובה ומהירה...

פעם, ב'יחידות', ההורים שאלו את הרבי אם הם יכולים לבוא לגור

החתן עובר בחלוקת דולרים אצל הרבי

בארה"ב כדי להיות קרובים לילדים ולנכדים. הרבי הואיל לענות: "כשהבעל יצא לפנסיה מעבודת השחיטה, אזי תוכלו להשתקע באמריקה".

במעמד הקדוש של חלוקת דולרים, אמא זכתה לקבל יחס מיוחד מהרבי מה"מ. פעמים רבות זכתה לקבל מידו הקדושה שני דולרים, כאשר רוב הקהל קיבל דולר אחד בלבד.

פעם אחת ניגשה אמא לקבל דולר עם נכדה - החתן - מוטעלע, שעבר לפניה. הרבי קרא לו בחזרה, ושאל את אמא: "דאָס איז אייער אייניקיל? איר זאָלט האָבען פון איהם אַ סאָך אידישע חסידישע נחת" (זה נכדך? שיהיה לך רוב נחת חסידי ממנו).

כאשר הרבי יצא עם "מבצע יום הולדת", מיהרה לקיים את ההוראה, והכינה התוועדות. כל מילה של הרבי היתה יקרה לה מאוד.

האדמו"ר מצ'רונביל עם דוד החתן, הרה"ג מרדכי בעלינאוו, אב"ד ליובאוויטש בפאריז

הרבי הורה לאמא להשתתף בפעילות של נשי חב"ד. אמא השיבה לרבי כי היא אכן משתתפת, אבל מרגישה שלא ניחונה במספיק "חושים" לכך. הרבי ענה לה: "בקשר למה שכותבת שאין לה את החושים המתאימים, ברור שזה אינו כך; כי כל יהודי, איש ואישה, מסוגלים להפיץ יהדות. במיוחד אלו שגדלו בין חסידים ומסרו את נפשם שם, וזה נותן להם זכות מיוחדת וברכה. וכל זה יעמוד לך ולבעלך, לבשר בשורות טובות על כל הנ"ל" (תרגום חפשי ללא אחריות כלל).

כמה נחת היה לאמא בשנים מאוחרות יותר, כשכבר התגוררה בקראון הייטס, החל משנת תשנ"ח, כאשר ראתה את ילדיה ונכדיה עוסקים בענייני הרבי מה"מ. תמיד היה לה חשוב לדעת אם הצלחנו לחלק את כל החומר שלקחנו אתנו למבצעים. למרות גילה המבוגר, נהגה להכין את כל צרכי השבת לבדה, כדי לאפשר לילדים לצאת למבצעים מדי יום שישי.

כל המבצעים היו יקרים וקרובים ללבה, אבל גולת הכותרת - כיאה לאשה חסידית כדוגמתה - היה כמובן מבצע משיח.

מ צב בריאותה הלך והתדרדר מדי פעם. אמא חשה, בתור ברת דעת, את העומד בפניה, והחלה להכין אותנו לבאות. למרות

מרת חוה, עם בתה פרומה, אם החתן, בבר מצווה של החתן - מרדכי שני מימין: הדודה של החתן, שיינא רבקה בלינוב

בראותה הלא-תקינה וחולשתה, רוחה ומוחה פעלו ביתר שאת. מפליא ביותר מה עמד בראש מעיינותיה - הדאגה לילדיה לאחר מאה-ועשרים. היא חרדה כיצד ילדיה יסתדרו לאחר שלא תהיה אתם בגוף גשמי. כל כך אופייני למי שהדאגה לילדיה קדמה לדאגה לעצמה.

היה זה בחג הסוכות. אמא הייתה באמצע התפילה, לפני "ברוך שאמר", כאשר שמנו לב שמשוהו לא תקין. אירגון 'הצלה' נענה מיד לקריאתנו, והסיעו אותה לבית הרפואה. ומה הפריע לאמא יותר מכל באותה שעה? שהיא אחזה לפני 'ברוך שאמר' ולא נתנו לה לסיים את התפילה...

כל דבר הינו בהשגחה פרטית. המילים האחרונות שאמא אמרה באותה תפילה לפני שנלקחה לבית רפואה, היו "השיר והשבח לחי עולמים". כמה זה אפיין את אמא - שיר ושבח! כל כך אפיין אותה, אמא לא רק התענגה על נגינה, אלא הייתה בעצמה שרה, וכאשר ניגנה ראינו במוחש שהיא נמצאת בעולם אחר לגמרי. היא היתה שרה בקול חזק "זאל שוין זיין די גאולה, ואיך קולה הי' עולה בנגנה" משיח זאל שוין קומען".

מרת חוה בלינוב עם נכדה - החתן - מרדכי שי,
בשמחת הבר מצווה שלו

בימיה האחרונים
לפני שאושפזה לקראת
טיפול שממנו לא קמה,
אמא זימנה כל אחת
מבנותיה הונישקה אותנו. רק
מאוחר יותר הבנו שהייתה
זו הפרידה, בדוגמת יעקב
אבינו לילדיו ונכדיו לפני
פרידתו.

לפני כל טיפול רפואי
אמרה "יחי" בתעצומות
נפש, וזה עזר לה להתמודד
עם הבאות. לפני הטיפול
האחרון אמרה "יחי"
כדרכה, ואלו היו מילותיה
האחרונות.

. . .

אמא זכתה לדור
ישרים מבורך, חסידישע
נחת במלוא מובן המילה.
זכתה להעמיד שלושה

דורות של חסידים, יראי שמים ולמדנים, חיילים בצבא הרבי מלך המשיח.
רבים מהם משמשים כשלוחים, רבנים ומחנכים חסידיים.

תקוותנו שסיפור חייה ישמש מקור השראה ועידוד לתוספת חיזוק
האמונה בה' ובתורתו, ברבי מלך המשיח ובנבואותיו, וחיזוק לדור הבא עד
ביאת משיח צדקנו מי"ד ממ"ש.

שיר בחרוזים

אודות חייהם המופלאים של הסבא והסבתא של החתן

מאת: הדודות של החתן

היום באו להשתתף בשמחת חתן וכלה
מכירים וידידים ובני המשפחה
ידוע שמגיעים ג' דורות מלמעלה
לברך את הזוג בגו"ר מעתה והלאה
אכן נמצאים אתנו הסבא והסבתא היקרים
ומאחלים לחתן והכלה חיים מאושרים
האבא ר' שמואל דוד מצאצאי אחיו של אדמו"ר הזקן
האמא מרת חוה מצאצאי "מאטלע דער דיין"
צדיק בעל מופת מיוחד במינו
והחתן זכה לשאת את שמו
הסבא מצד האבא שמו הרה"ח ר' אברהם אשר
עניו ושפל רוח, חיכה לו הרבי הריי"צ עם המאמר
הסבא מצד אמא, הרה"צ ר' ירחמיאל דער רב, רבה של וינוגראד
ושימש כשוחט ומוהל מן הצד

גזע של חסידים צדיקים וקדושים
מסרו את נפשם והראו את דרך תורת חיים לצאצאים.
ההורים נשארו גלמודים
ובמו ידיהם הקימו דור ישרים
קיבלו באהבה את היסורים,
ובלבד שיהיה אך טוב לבנות ולבנים
באמת, חסיד אף פעם לא לבד
כי הרבי אתו על כל שעל וצעד,
הם ניצלו מהשואה
ונשארו חזקים באמונה הטהורה

האבא למד תורה (נגלה וחסידות) בשופי
שמעו את קולו מוקדם בבוקר כאילו שלומד עם השני
הרבה בתפילתו שעות ארוכות
היה בעל קורא מדוייק וקורא במתיקות
תמיד החזיק תהילים בידו
פעמים אין ספור סיים את כולו
לה' יתברך שפך את שיחו
ולרבי מה"מ היה קשור בכל ליבו.

כאשר הגרו הפליטים מרוסיה
הגיעו לפריז עיר הבירה
האמא אשת חייל עודדה את בעלה
שילמד את מלאכת השחיטה
האבא עשה את מלאכתו לשמה
ולא כדי להתעשר ממנה
וככה למעלה מ-40 שנה
זכו לכשרות מיוחדת במינה
ההורים הדרו מאוד במנהגים ובמצוות
ושמירת השבת היתה בסדר עדיפויות
האמא הקדימה להדליק את הנרות
היא ידעה ששבת קודש מביאה את כל הברכות
היא חיכתה לשבת והשבת לא הייתה צריכה לחכות עליה
הנרות האירו את פניה
ובתחינה ביקשה עבור בניה ובנותיה
ועבור כלל ישראל כל טוב סלה

בערב שבת קיבלה כוחות אפילו לעת זקנתה
להכין סעודה שלימה עבור אורחים ובני ביתה
חסיד צריך להיות מסודר
ידוע היטב הדבר
האמא ידעה איך להתארגן
וכל דרכיה היו מלא חן
והאבא למד אותנו "אָ חסידישע" ובכן

מה "לא" ומה "כן"
האמא הסתדרה היטב עם ההוצאה
והאבא נתן לה ממון בשמחה
אף פעם לא הסכימה לקבל הלוואה
כי מאין לי להחזיר הייתה מחשבתה
הבית היה צנוע יפה ומסודר
וב"ה לא חסר לנו דבר

לרבי מה"מ הייתה מקושרת בכל נימי נפשה
כתבה אליו עוד בימי צעירותה
פנתה אליו תכופות
בשביל עצות וברכות
כל מילה של הרבי היתה יקרה
וביצעה במסירות כל הוראה
יום יום למדה חת"ת רמב"ם ותניא
ומשניות בשביל כל אלה שאיבדה,
כשמבצע יום הולדת אליה הגיע
חגגה בפאר יום הולדתה,
כשיצאה איתנו כחיילת למבצעים
רצתה שנחלק את כל הדפים
דאגה מאוד עבורנו
וחיכתה כל רגע למשיח צדקנו.
זכתה לקבל הרבה דולארים
ופעם כשעברה עם אחד הנכדים

אמר הרבי: "איר זאלט האבן פון עם אסאך אידישע און חסידישע נחת"
זה החתן מוטי שי' שמתחתן כעת בשעה טובה ומוצלחת

כל לילה היא חכתה לאביה
כי למד עד מאוחר תורה
לאחר ששלפה מגפיו, כסתה אותו ונעגל וואסר הכינה
הלכה לישון לבדה קמעה
בזכות מצוות כיבוד אב ואם בה הצטיינה
- האמינה שנשארה בחיים היחידה מכל אחיה

התפללה בכוונה עצומה
וגם באמירת תהילים הרבתה
זוכרים אותה עם הסידור ביד
וביקשה על משיח שיבוא מיד

למשפחתה היתה מאוד מסורה
כל אחד מאתנו קבל מנה כפולה
בני בנים כבנים גם דאגה לנכדים
ואבא מאוד חיבב את הקטנים
קנתה בגדים עבור כל אחד ולכל עונה
ואיך נהנה מזה בעלה
לכל אחד דברה באהבה
כל אחד הרגיש שהוא ה"מיוחס" שלה
פיה פתחה בחכמה
חכמת חיים אמא למדה
בין שמאל לימין הבחינה
חינוך מעולה והדרכה טובה נתנה.
חזקה את הבנים ללמוד תורה
באמרה יהיה לכם טוב בזה ובבא
והם שמעו לקול אמא
והיא היתה אתם גאה

ההורים היו בעלי צדקה גדולים
וחיבבו מאוד את מצוות הכנסת אורחים
הבית היה פתוח לרווחה
אבא הביא אורחים אפילו בעת המלחמה
אף על פי שהיה רעב והיו בעלי מחלה
מי שהיה רעב תמיד שבע ושמח יצא
האוכל של אמא היה טעים, ונתנה בשפע
כמו אצל הספור של כלבא שבוע
אמא דאגה לכל הנצרכים,

וקיימה בהידור מצוות ביקור חולים
ההורים פתחו את ידם לנזקקים
טרחו בגופם נפשם וממונם עבור הבנות והבנים
ובני בנים הרי הם כבנים
ולכן מגיע להם כפל כפליים
אין בעולם כאלה הורים
"חבל על דאבדין ולא משתכחין"

10

האבא ארגן סעודות מלווה מלכה
בצרפת עם זקני אנ"ש וגם ברוסיה
סיפר סיפורי חסידים בדייקנות נפלאה
ובסיום שרו ניגון על שמו "רב'ס שמואל דוד ניגון" שהביע תקווה ושמחה
הרבי הדגיש את ענין השירה
בתור הכנה לגאולה השלימה
לאמא היה קול נדיר
ואהבה מאוד לשיר
ובקטע של "משיח זאל שוין קומען" קולה הגביר
בואו נצטרף והקול יהיה אדיר
והרבי מה"מ כבר יתגלה
ואז ברננה לירושלים כולנו נעלה.

11

מה זרעו בחיים אף הוא בחיים
בכל קצוי תבל צאצאיהם שלוחים
להתגלות של הרבי מה"מ אנו מחכים
והוא יקבץ את כל הנידחים
ואז נזכה לתחיית המתים
ונרוץ לקבל את פניהם כקדושים

יחי אדמו"ר מה"מ שליט"א

הרבנית מרת בעשא (בתי) רייניץ ע"ה

- יחוסה ותולדות חייה של סבתה של הכלה -

שרשים של התקשרות

בעשא (בתי) רייניץ ע"ה נולדה ב-ט' אלול תרצ"ט בירושלים להוריה - הרה"ח שמואל חיים ויוכבד פעסל ע"ה קובלקין וגדלה ב"בתי מחסה" שבעיר העתיקה.

אביה היה מחסידי אדמו"ר הרש"ב ואדמו"ר הריי"ץ, הוא הי' מלמד תניא בבתי כנסת שונים בירושלים וקיבל על כך עידוד רב מהרבי.

הם היו גרים בקרבת הכותל המערבי, בכל שבת, בעונת החורף, היה אביה עומד ומחלק תה חם לאנשים שבאו להעתיר תפילה, ובקיץ הגיש להם מים קרים לרוויה.

בתי תמיד סיפרה, שלמרות שלא היה להם כמעט מה לאכול, היה אביה בכל מוצאי שבת, מוציא חתיכת דג מלוח ופרוסת לחם ומקפיד לערוך את הסעודה לכבוד דוד מלכא משיחא - "מלוה מלכה" כיאה וכיאות. בהיותה בת שש התייתמה מאביה, ואמה הכניסה את ילדיה לבית יתומים חרדי, כיון שלא יכלה לשאת את עול משפחתה לבדה. בגיל שבע עשרה נישאה לרה"ח יוסף זאב שיחי' רייניץ ויחד הקימו את ביתם ב"בתי אונגרין" שבירושלים.

שמחה תמידית

תמיד שפעה שמחה והשפיעה על האחרים להיות אף הם בשמחה. בשעת השבעה אמרה אחת החברות הטובות שלה: "מה יהיה? מי ישמח אותי כעת?"

היא ראתה את הטוב שבכל דבר קטן, ותמיד אמרה מתוך הסתפקות במועט - "אני לא צריכה תכשיט יקר כדי לשמוח, אפילו קישוט קטן לבית משמח אותי".

בשנים האחרונות התגוררה ב"קראון הייטס" - שכונת המלך. חברת ילדות מירושלים ספרה כי בתי היתה מתקשרת אליה לעיתים תדירות, על אף המרחק הגדול, כדי לשמחה לאחר התאלמנותה - דבר שחברה בבנין סמוך לא טרחה לעשות...

יסדה בית בתבונה

היתה לה חברה טובה שגדלה יחד איתה בבית היתומות לאחר החתונה נכנסה החברה לדכאון. בעלה שרצה להתגרש ממנה, הכניס אותה לבית משוגעים ואמר לרופאים שהיא רוצה להתאבד, ולכן הרופאים שמו אותה בחדר נפרד בלי כלום.

בתי ניסתה לבקר אותה בביתה מספר פעמים, אך היא לא היתה נוכחת, כמובן. היא שאלה את בעלה למקום המצאה, הוא ניסה להתחמק אבל בתי לא הרפתה ולחצה עליו עד שאמר לה היכן אשתו, מיד הלכה לבקר אותה בבית המשוגעים, ואמרה לה בתושייתה - את רוצה לצאת מפה? קחי אודם ותתאפרי יפה, קחי מברשת ותברישי יפה את הפאה שלך, וכך אכן

עשתה. הרופאים ראו שהיא רוצה לחיות והוציאו אותה לחדר רגיל, לאחר מספר ימים שלחו אותה לביתה, אך בעלה לא רצה לקבל אותה, ואז בתיה השפיעה עליו שלא יתגרש ממנה ויקבל אותה בחזרה, לבסוף הוא הסכים והיא חזרה איתה הביתה ועזרה לה לנקות ולבשל ולהכנס למסלול החיים הרגיל.

הבנות של אותה אישה, הגיעו לנחם בשבעה ואמרו - שמה שבתיה עשתה בשבילם כשהם היו קטנות הם לא ישכחו לעולם, כי בתיה היתה איתם בשעות הקשות שלהם כשאמא שלהם היתה חולה.

חסד של אמת

בשושן פורים תשל"א נפטרה אמה, יוכבד פעסל ע"ה, בבית הרפואה הדסה בירושלים. בתיה היתה איתה ברגעיה האחרונים. כאשר נפטרה ביקשו ממנה הרופאים לצאת מהחדר כיון שהם רוצים להעביר את הגופה לקירור.

באותה תקופה בוצעו הרבה ניתוחי מתים והיא שלא רצתה שיגעו באמה, סרבה לצאת מהחדר, ועם כל הכאב והצער הטריים החזיקה בעוז את המיטה. הרופאים הזעיקו את שומר בית הרפואה, גברתן גבוה וחזק, שצעק עליה שתעזוב את החדר מיד ולא הוא יעצור אותה. היא היתה אמיצה וחזקה וצעקה עליו חזרה: "אתם לא תזיזו אותי מאמא שלי! ולא תגעו בה, לא תוציאו לה אפילו את הרשתית של העין", כשהם ראו שהיא מתעקשת ניסו להוציאה בכל מיני תחבולות: אמרו לה שבעלה מחכה לה בחוץ ורוצה לשוחח איתה, והיא לא נפלה בפח והשיבה - "אני לא זזה מכאן, אם הוא רוצה שיבוא לפה".

וכך שמרה בנאמנות על גופת אימה כל הלילה, עד הבוקר כשהמשפחה ו"החברה קדישא" הגיעו וסידרו את כל הסידורים ללויה.

דאגה לזולת

תמיד אהבה לעזור למסכנים ונזקקים הטתה אוזן קשבת ולא הראתה כל עלינונות עליהן. בתיה היתה משתתפת קבועה בשיעורים ב-770, פעם שמה לב שאחת המשתתפות מסתכלת על האחרות ששותות קפה ואוכלות דבר מה, והיא פיה יבש. מיד הלכה ל"קינגסטון" וקנתה לה קפה חם וסנדוויץ' האישה הודתה ואמרה לה "ממש החיית אותי". וכך קנתה לה קפה וסנדוויץ'.

כמעט בכל יום.

בתיה גלתה רגישות לזולת והפריע לה שבכל התוועדות ב-770 נותנים לגברים אוכל, אבל בעזרת הנשים אין דבר, לכן ביקשה מבעלה שיעלה דבר מה לכיבוד, או שיסדר שיעלו אוכל אף לעזרת הנשים.

תמיד הזמינה אורחים לשבתות ולחגים, במיוחד צעירים שהיו בתחילת דרכם בחזרה בתשובה.

בכל מוצאי שבת היתה מבקשת מבעלה שיאסוף ויביא לעזרת הנשים את הקונטרס "יחי המלך" על מנת שהנשים גם הן תוכלנה להנות ממנו.

בלגיונו של מלך

היתה מקושרת מאוד לרבי מה"מ ולמבצעיו הקדושים. פעם הלכה עם אשה נוספת ל"מבצעים" בקרית יובל בירושלים. בעודם נכנסות לבית, יצא לפתע הבעל עם מקל בידו, צעק ורצה להכותם. בתיה תפסה את המקל ואמרה לאשה לצאת וגם היא יצאה מיד אחריה. חברתה היתה כולה חיוורת ונרעשת ורצתה לשוב הביתה, אך בתיה לא נרתעה ואמרה "לא! אנחנו ממשיכות במבצעים".

בשנת תשמ"ט - כשהרבי באופן חד פעמי הורה לבחור "ג" בבחירות בארץ ישראל. היא בקרה בארץ ישראל וצפתה בתמימים שאישו דוכן של "ג" בבני ברק, לפתע הגיעו בריונים אלימים ורצו להפוך את השולחן שלהם, בתיה החלה זועקת עליהם בעוז רוחה: "תזהרו! אתם מתחילים עם הרבי מליובאוויטש!" ואז הם עזבו אותם, אחרי זמן מה כשעברה בחלוקת הדולרים ביום ראשון הרבי מלך המשיח חיך אליה חיוך גדול ורחב.

מבצע משיח היה יקר לה במיוחד, פעם פגשה בכותל המערבי את המורה שלה מילדות והיא סיפרה לה שהיא זוכרת איך היא אמרה בזמנו לתלמידות שמשיח לא יכול לבוא בשבת, ובתיה הסבירה לה כי משיח אכן יכול לבוא ולגאול בשבת!

היתה משתדלת ללכת בכל יום א' למבצעים ב"ברייטן ביץ".

בכל בוקר כשבעלה היה הולך להתפלל היתה אומרת לו - "תביא את המשיח!"

בתי ע"ה עם בני משפחתה שיחיו

בכל מוצאי שבת הקפידה, כמו אביה, לעשות "מלוה מלכה" עם הנכדים ודאגה שיאמרו את שנים עשר הפסוקים ו"יחי", יתנו צדקה ויספור סיפור מהבעש"ט.

בשנים האחרונות סבלה ממחלה קשה ובכל זאת היתה

בשמחה וחיכתה להתגלות הרבי מה"מ. תמיד אמרה כמה חשוב לומר תהלים ובכל רגע פנוי היתה מיישמת זאת, כמובן שהיה זה אחרי התפלה, החת"ת והרמב"ם היומיים. לפעמים לא יכלה להרדם בלילה בגלל עוצמת הכאבים או אז היתה לוקחת כדור נגדם ויושבת ואומרת תהלים, לעיתים היתה מסיימת את כל הספר פעמיים ביום אחד.

. . .

נפטרה ב"ב כסלו והותירה אחריה את בעלה, ר' יוסף זאב שיחי, בנים ובנות, נכדים ונינים חסידים ומקושרים לרבי מלך המשיח.

יהי רצון שתהיה מליצת יושר עבור כולנו, וכמו שפה היתה עושה "שטורעם" חזק בכל המבצעים של הרבי מה"מ ובמיוחד בלהביא לימות המשיח, כך תעשה למעלה "שטורעם" גדול ולא תשקוט ולא תנוח עד שהרבי שליט"א מה"מ יתגלה, תיכף ומיד ממש "והקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם.

י"קכב

ב"ה, ג' ניסן, ה'תשל"א
ברוקלין, נ.י.

הווי"ח אי"א נו"נ מו"ה אלי ש"י ביסק ובי"ב יחיו,
ומו"ה אפרים ש"י ביסק ובי"ב יחיו,
ומו"ה יצחק ש"י ביסק ובי"ב יחיו,
ומו"ה ישראל ש"י קונסון ובי"ב יחיו
— כולל גם אלה שעלו משם לפניהם ושיעלו
אחריהם — יחיו

שלום רב וברכה!

מאשר הנני קבלת המברק מעליכם לארצנו הקדושה בשעה טובה ומוצלחת, ובשורה טובה על בשורה טובה — מהסתדרותם בנחלת הר חבי"ד,

אשר תקותי חזקה אשר כשמה כן תהיי, נחלה בלי מצרים ועלי באופן דמוסיף והולך, כבכל עניי קדושה שמעליך בקודש. שמה מובן גם כן שכל הוספה במספר המתישבים בנחלה זו, ובפרט מאחינו בני ישראל אשר עמדו בנסיון בהיותם במצור ובשב"י וכ"י — הרי זו הוספה בכמות ועוד יותר באיכות בכל עניי הנחלה, ועל ידי זה בכל עניי חבי"ד אשר באה"ק ת"י, ועל ידי זה בכל עניי ארצנו הקדושה.

ויחי רצון אשר גם זה יוסיף בברכת ה' לכל אחד ואחת מהם עם משפחותיהם — שליט"א — בהמצטרך להם מנפש ועד בשר, ותהיי העלי ברוחניות ובגשמיות גם יחד. ועוד, וגם זה עיקר, אשר זה יוסיף פרצה בהגבלות שהיו עד עתה לאחינו בני ישראל אשר שם; וכל אלה אשר עליהם לצאת משם יהיי זה בלי העלמות והסתרים בטוב הנראה והנגלה, וכל אלה אשר עליהם להמשיך וימשיכו בפועל בביסוס היהדות והפצתה והפצת המעינות במיוחד במדינה ההיא ובסביבותי — יהיי המשך

י"קכב

נדפסה בלקו"ש חי"ד ע' 218, והושלמה ע"פ צילום האגרת.
בנחלת הר חבי"ד: ראה גם לעיל חכ"ו אגרת ט"תרנד, ובהנסמן בהערות שם. לקמן אגרת יקעט.
י"דו. י"שג. י"שפד.

נחלה בלי מצרים: שבת קיח, סע"א.
שמעליך בקודש: ברכות כח, א. וש"ג. וראה גם לעיל אגרת י"כג, ובהנסמן בהערות שם.

עבודתם-בקודש זו מתוך הרחבה ובלי כל העלמות והסתרים ומתוך שמחה וטוב לבב, ויאירו המחשכים במקומות ההם על ידי שיעוררו את כל אחד ואחת מבניי אשר שם לדעת בחוזק ובהתמדה אשר נפש כל אחד ואחת מהם היא חלק אלוך ממעל ממש, נר הווי נשמת אדם, ויוסיפו באור נר זה על ידי נר מצוה ותורה אור ומאור שבתורה היא תורת החסידות.

ואשרי חלקם של כל אלה הממשיכים בעבודה קדושה זו, וכידוע שיחת קודש מכ"ק מו"ח אדמו"ר אשר עוד מעט ויבוא קץ גלותנו בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו, און מיוועט זיך כאפן פארן קאפ סיג טייערע צייט ס'איז געווען ערשט'ע וואס מ'האט געקענט אויפטאן אין אידישקייט און תורה ומצוות וכו', וואס וואו קען מען האָבן אזא געלעגנהייט לאחרי הגאולה האמיתית והשלימה, ועל דרך זה בנוגע דיין.

בברכה להסתדרות טובה בגו"ר גם יחד ובשורות טובות בכל האמור
וחג הפסח כשר ושמח,

מ. שניאורסאהן

ג.ב. פשוט שהכתוב לעיל **בסיום** מכתבי יש לזה שייכות גם לאלה שכבר עלו לארצנו הק', אשר ילמדו מכל שכן וקל-וחומר ומה במקום ההוא התעסקו בהפצת היהדות והפצת המעינות בפרט וכו', על אחת כמה וכמה בארצנו הקדושה, ארץ אשר עיני הווי' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ועליהם להיות דוגמא חי' בזה לאלה שכבר עלו לפניהם ולאחינו בני ישראל אשר באה"ק בכלל. ויהי רצון שגם בזה יבשרו טוב.

תרגום חופשי של הקטע באידיש: "ויתפסו ראשם [בעגמת נפש]: ממש מקודם היה זמן כל כך יקר, שהיה אפשר לפעול בענייני יהדות ותורה ומצוות כו', והיכן יכולה להיות כזאת הזדמנות לאחרי הגאולה..."

לדעת בחוזק ובהתמדה: ע"פ תניא ספ"ג.

חלק .. ממש: שם רפ"ב.

נר .. אדם: משלי כ, כז.

נר .. אור: שם ו, כג.

מאור שבתורה היא תורת החסידות: ראה קרבן העדה לירושלמי חגיגה פ"א ה"ז. יפה ענף

לפתיחתא דאיכ"ר ב. וראה גם לעיל אגרת י"א, ובהנסמן בהערות שם.

וכידוע שיחת: ראה סה"ש תש"ב ע' 9. לקו"ד ח"א קלג, ב. (נעתק ב,היום יום" ג מנחם-אב).

וראה גם לעיל חכ"ב אגרת ח'תקעה, ובהנסמן בהערות שם.

ארץ .. שנה: עקב יא, יב.

לזכות

החתן הת' **מרדכי שי'**

הכלה המהוללה **חנה תחי'**

שיחיו

נדפס על ידי

משפחתם שיחיו

נישואין דכל אחד ואחת מישראל (גם איש פרטי)
הוא ענין הקשור עם הנישואין דכנסת ישראל והקב"ה בימות המשיח
שלכן מסיימים וחותמים השבע ברכות דנישואין בענין הגאולה
”מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים וגו'”

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)